

[Valdemar Sørensen.]

i Dag betyder, at der ikke er Boliger til Forbruget.

Nu kan man naturligvis kalde denne Tilstand Bolignaphed eller Bolignød, det maa enhver afgøre efter sin egen Smag for det sproglige; sikkert er det i hvert Fald, at den tegner sig endnu mørkere, end da man i 1916 under Hensyn til den ubetydelige Boligreserve gik til Restriktioner i Lejeforholdene. Der var dengang med en Befolkning i København og Frederiksberg af 605 000 en Lejeledighed paa 1 436 Lejligheder eller 8,5 pro mille af Lejlighedstallet. Nu er der med et Befolkningstal af 782 000 kun 995 ledige Lejligheder eller 4,2 pro mille af Lejlighedstallet. Med andre Ord, Ledigheden er i Dag faldet til kun Halvdelen af, hvad den var paa et Tidspunkt, hvor Rigsdagen med Henblik paa Boligmangel og Produktionsvanskeligheder og med Henblik paa Ejendomsbesiddernes Tilbøjelighed til at udnytte Situationen enstemmigt vedtog den første Huslejelov. Og de Promiller, jeg har nævnt, er jo endda kun gennemsnitlige Ledighedspromiller. Af 2 Værelses Lejligheder, langt den vigtigste Type i den store Befolknings Boligforbrug, var der i Maj Maaned kun 252 ledige eller 2,3 pro mille af det samlede Antal, og de er næsten alle sammen paa Grund af deres Udstyr til en Husleje, der ligger betydeligt over, hvad Flertallet af Forbrugerne kan udrede.

Man kan da herefter roligt gaa ud fra, at i Virkeligheden er der ingen som helst Boligreserve af mindre Lejligheder til en Husleje, der svarer til den almindelige Befolknings økonomiske Evne.

Nu kan det indvendes, at Forholdene i 1916 og nu er højst forskellige, at Krigstidens Begrænsning af Produktionsmidlerne og dens uberegnelige Varighed ikke kan sammenlignes med Nutidens Byggevanskeligheder, foraarsaget af Kapitalmangel, Pengepolitik og Prisstigninger. Saa meget bedre, hvis det skulde vise sig, at vi nu er mere Herre over Udviklingen end den Gang og vil være i Stand til i den nærmeste Fremtid at træffe Foranstaltninger, der kan sikre en Boligproduktion svarende til Behovet! Men det tager naturligvis sin Tid, og det vilde jo være højst uforsvarligt at give Adgang til den Udnyttelse af Bolignøden, som uundgaelig vilde finde Sted, saafremt der under de foreliggende Omstændigheder blev givet Frihed til at opsiges Flertallet af Hovedstadens Lejerbefolkning til April Flyttedag.

Jeg tror, at det er den naturlige Bag-

grund for det Forslag, den højtærede Indenrigsminister her har fremsat.

De Indvendinger, de ærede Ordførere for Oppositionspartierne fremfører mod Forslaget, er jo ikke af saglig Art. De fremfører kun den Betragtning, at det her ikke drejer sig om Boligforhold og Byggeri, men om Politik: der skal være Valg til Foraaret. Nu vil jeg have Lov til at gøre den Bemærkning, at hvis man fra Regeringspartiernes Side havde formet Forslaget derefter, vilde det have set helt anderledes ud end det beskudne Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord. Hvis man virkelig fra Regeringspartiernes Side havde handlet ud fra den Slags Motiver, som Oppositionen nu gerne vil skyde os i Skoene, saa var det — det kan jeg forsikre det ærede Medlem Hr. Elgaard og det ærede Medlem Hr. Hasle — blevet et ganske andet Forslag, man var blevet stillet over for her. Nej, det er i al Uskyldighed et Forslag, som tager Tingene i Agt, saaledes som de foreligger, og simpelt hen udtrykker den Sandhed, at der maa være en rimelig Tid til at forberede et tilstrækkeligt Byggeri for ikke at skabe den Panik i Boligforholdene, som ganske ubestrideligt vil indtræde, hvis man giver Frihed for denne Opsigelse til April 1939.

Nu spørger det ærede Medlem Hr. Elgaard, hvor mange det drejer sig om. Ja, helt bestemte Tal kan jeg ikke give det ærede Medlem, men jeg kan give det ærede Medlem et godt Billede af Forholdene ved at nævne nogle sandfærdige Tal fra den Lejerforening, jeg har den Ære at tilhøre. Vi har i de sidste 2—2½ Maaneder modtaget ca. 2 200 Lejesager om Opsigelser og Lejestigning. Vedkommende Lejerforening tæller ca. 10 pCt. af Hovedstadens Lejerbefolkning, saa vi gør ikke meget fejl, hvis vi multiplicerer dette Antal Lejesager med mindst 7—8 for at komme til det Tal, der foreligger i Dag. Men her vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er kun Mindretallet af de Lejesager, der kan blive Tale om. Alle de Opsigelser og Krav, der er fremkommet nu, drejer sig nemlig fortrinsvis om Lejemaal med et halvt Aars Opsigelse, der er altsaa hovedsagelig Tale om noget større Lejligheder. Det store Gros af Lejligheder, 1, 2 og 3 Værelses Lejligheder, opsiges almindeligvis med 3 Maaneders eller endnu kortere Varsel, og deres Opsigelsesfrist udløber altsaa først til December, saa det virkelige Run kan vi først vente til den Tid. Jeg ser ikke rettere, end at der i disse Forhold er en naturlig Begrundelse for Foranstaltninger som dem, Lovforslaget tilsigter.